

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVILAP
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

„Én munkálkodom“

Jan. 5. H.

Ezt Jézus mondja. Csodálatos. És mi a munkája? »Hogy Annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem és az Ő dolgát elvégezzem.« Ez valóban nagy munka. De Jézus nem riadt vissza. Nem, mert az Ő akarata megegyezett Annak akaratával, aki elküldötte Őt. Ez a titka csodálatos életének. Dolgunk van nekünk is bőven. De kérdezzük-e, törődünk-e azzal, hogy a munkánk összevág-e Annak akaratával, aki minket elküldött? Vagy még szabatosabban kérdezzük így: mielőtt munkába fogunk, vajjon megtudjuk-e előre, hogy ez a munka kinek a dolga lesz? Talán nem érne annyi csalódás minket, talán nem járnánk sokszor oly hiába idestova, ha elcsendesednénk és megvizsgálánánk, hogy mi az, amibe fogunk és miért akarjuk azt elvégezni?

Jézus munkája nagy és nehéz volt. De ő soha se volt gyenge vagy erő híján. Mindig csodálkoztak az emberek rajta, hogy honnan veszi a bölcsességet, honnan az erőt, honnan a hatalmat, hogy minden helyzetben, minden kísértésben, minden bajban uralta a helyzetet. Jézust soha zavarba nem hozta senki, mert mindig csendes, mindig szilárd, mindig biztos volt dolgában. Tudta, hogy Az, aki a feladatot adja, erőt is ad, a feladat megoldására. Ezért fontos, hogy tudjuk, hogy ki adta a feladatot. És más munkát, mint az Atya dolgát, nem szabad vállalnunk.

»Mert az Atya szereti a Fiút és mindent megmutat neki, amiket Ő maga cselekszik.« Ez a magyarázata a nagy titoknak. Ha a Fiú az Atyától nyer utasítást mindenkor, akkor csak természetes, hogy a Fiú mindenben az Atya akaratát és dolgát végzi. Ugyan, mi kinek az útmutatása szerint munkálkodunk? Ki mutatja meg nekünk mindennap, mit és hogyan végezzünk el? Talán senki. Mi egyszerűen a magunk feje és akarata szerint járunk és cselekszünk. Hát akkor ne csodálkozzunk, ha olyan gyakran megszegyenülünk. Ne csodálkozzunk, ha nagyobb és nehezebb munkában találjuk magunkat, mint aminőt elvégezni tudunk. Azon se, ha idegesek leszünk vagy végezetül összeroppanunk. Ez egészen természetesen következik a mi módszerünkéből. Igen, ez a módszer biztos csóddal végződik.

Jézus azért tárja fel oly nyíltan élete módját, hogy minket is hasonló életre indítson. De vajjon mi ismerjük-e az Atyát, aki Jézust elküldte és akinek gyermekei lehetünk mi is? Ezen fordul meg minden. »Aki engem lát, látja az Atyát.« Tehát Jézus mutatta meg nekünk az Atyát. Amit Jézus cselekedett, az az Atya akarata volt. És Jézus minket az Ő nyomdokába hív. Aki Jézust követi, cselekszi az Atya akaratát. Így igen egyszerűvé válik életünk. Mert Jézus élete egyszerű és átlátszó. Aki Ő reá tekint, aki minden nap Vele van, annak élete hasonlóvá lesz Jézus életéhez. És az munkálkodni is fog. És végezni fogja az Atya akaratát, amelyet a Fiú mutat meg neki, minden nap.

T.

Gyülekezetnek, amely van

Pál, Szilvánus és Timotheus a thessalonikabeliek gyülekezetének, amely van az Atya Istenben és az Ur Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és béke Istentől, a mi Atyántól és az Ur Jézus Krisztustól. 1. Thess.

1.

Ha az Apostolok Cselekedeteinek könyve 17. részének néhány versét figyelmesen elolvassuk, akkor betéinthetünk annak a gyülekezetnek alapításába, amelyhez a levél szól. Pál Thessalonikában három szombaton vetekedett a zsidókkal a zsinagógában és hirdette nekik Jézus Krisztust, a megfeszítettet. Az eredmény az volt, hogy egy gyülekezet alakult, de Pálnak menekülnie kellett Jáson házából. Végül Korinthusban értesült a gyülekezet sorsáról, hallván, hogy egynémely téves nézetek ütötték fel fejüket a gyülekezetben, s erre írta ezt a levelet, melynek első mondatát fentebb idéztünk.

Ugy kezd levelét: — A thessalonikabeliek gyülekezetének, amely van. Ha ma írna így az apostol a gyülekezetnek, mily soknak utána írhatná. — amely van papíron, statisztikában, úgy földi szemmel nézve van, de mennyivel szemlélve, nincs.

Testek ülnek a gyülekezetben, de a lélek kint bo-lyong a világban és ezért nem mellékes kérdés az, hogy tényleg létezik, van-e gyülekezet? Nem egy konferencia, nem egy püspök, nem emberek, hanem az Ur előtt. Látszat szerint sokan alkotnak gyülekezetet, de lélek szerint nincs gyülekezet, legfeljebb kegyes szórakozást űző emberek csoportosulása, akik saját lelki üdülésükre, hogy »olyan jól« érezzék magukat, hát összejönnek. Ezeknek a prédikáció nem lelki szükséglet. Nem élet kenyere és vize, hanem jámborkodó, szellemi csemegézés, s kegynek tartják, ha a prédikátort meg méltóztatnak hallgatni. Fenntartják a gyülekezetet, mint egy klubhelyiséget és adományaikért elvárják, hogy úgy a prédikátor, mint a közösség kiszolgálja őket. És ha valami nem tetszik nekik, akkor egyszerűen megsértődnek és odébb állanak, mint egy sportegyletből, vagy kilépnek, mint egy kártyaklubból lép ki a világi ember. Teherhordozás, megalázkodás, a megaláztatás, igazságtalanság örömmel viselése, ismeretlen fogalmak éppen úgy az »én« megőrdöklése is. S az ily gyülekezet van, de nem Isten előtt, hanem talán csak a világ és önmaga előtt. Vigyázzunk, hogy tényleg az Ur előtt vagyunk-e?

—o—

Gyülekezet, amely van. Ez a kijelentés ilyen módon azért is jogos, mert hány gyülekezet csak volt. Hány gyülekezet csak a szép mult emlékein mereng, siratja az elmúlt szép időket, amikor szeretet, élet volt a gyülekezetben. Beszél, a szép összejövetelekről, áldásos órákról, boldogan töltött szeretetvendégségekről, elmélyülésről, áldozatkész-ségről, de hogy ez a szép mult emlékeivel visszaterjen, áldása megújuljon, az első szeretet lángja fellobogjon, azért nem csinál semmit. Megállapítja, hogy megváltozott a gyülekezet, de hogy ők is megváltoztak, sőt talán éppen azért változott meg a közösség, arra nem gondolnak. A gyülekezet emberekből áll. Szegény, bűnös emberekből. Belőlem áll. Tehát ha élet van benne, az azt jelenti, hogy bennem is van élet. Ha fejlődik, az én fejlődésemet jelenti, ha visszafejlődik, okvetlen az én visszafejlődésem is oka. Azért, ha egy gyülekezet multjáról beszélünk, a mi multunkat, buzgalmunkat, örö-münket össze kell hasonlítani a jelenel. Látni az első szeretet lanygulását, nem csupán a gyülekezetben, hanem saját magunkban: — »Emlékezzél meg, honnét estél ki és térj meg és az előbbi cselekedeteket cselekedd.« Jel. 2, 5. S akkor a gyülekezet nem csak volt, hanem van is: — »Tudván, hogy ti az Urtól veszitek az örökségnek jutalmát, mert az Ur Krisztusnak szolgáltok.« (Kol. 3, 24.)

—o—

Vannak viszont gyülekezetek, melyek állandóan a jövőbe tekintenek, de nem azzal az érülettel, amelyről az apostol így ír Titusznak: — »Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsősége megjelenését.« — Hanem annyi szép tervet rajzolnak és légvá-
 varakat építenek a közösséget illetőleg, hogy a jelent szinte elfelejtik. Terveznek estélyeket, elő-

készülnek előadásokra, szerveznek, lótnak-futnak a jövő után, s a jelent, mely itt van, melyet meg kell ragadni, elengedik. Összel szép téli programot készítenek és ügyelnek, hogy a karácsonyi műsor ki-fogástalan legyen, a szilveszteri és évzáró ünne-pélyre minden meglegyen. Közben a lelkek elsat-nyulnak a nagy készülődésben, úgy járnak, mint a vendéglátó háziasszony, aki agyondolgozza magát a vendégvárásban és végül maga éhen marad. Nagy terveket szövünk a jövőt illetőleg és a jelen áldásai mellett elmegyünk. A holnapi nap miatt aggodal-maskodunk és a mai nap gondjait nem akarjuk az Ur segítségével megoldani. A tavaszi vetésről ter-vezünk és gabonánkat a penész eszi a csűrben. A jövő hónapban, sokat fogunk hívogatni az ifjú-sági ünnepélyre, de ma tehetetlenül esnek össze emberek mellettünk és mi a jobb jövő reményében elsietünk. Gyülekezet, amely van, a ma kérdését vasmarokkal megragadja. A ma gyülekezete ma lehajol az elesettekhez, ma indul el az eltévedt bá-rány után, ma törli le a könnyeket és ma hirdeti: — »Ma ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsé-tek szíveketek!«

A mult eltűnt, a jövő, az Ur kezében van, de a jelent o la adta annak a gyülekezetnek, amely van. Oda adta, hogy az Ő erejével hűségesen sáfár-kodjék, nevében dolgozzék. Údvét, kegyelmét fel-kínálja a jelennek és karját ma nyújtja ki az örvény-ben tehetetlenül vergődő ma emberének.

(I. j.)

»Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki az ő életét adja felebarátaiért!«

Egy egyszerű és mégis sokatmondó kép áll előttem. Nem művészi, de annál inkább szívhez szóló. Két alak van rajta. Az egyik egy földhöz-ragadt szegény, nyomorult, beteg koldus, annyi ereje sincs, hogy önérejből a földön üljön, alacsony kőfalhoz támaszkodik; karjai erőtlenséggel hanyatlanak alá és megtört tekintetét az ég felé emeli.

A másik arcáról jóság sugárzik, szeretettel kö-zcedik a beteg felé, kezét fejére teszi és szeliden tekint kintől eltorzult arcára. Rátékintünk és áhi-tattal, imádkozva nevében szólítjuk: Megváltó Krisz-tusunk.

Gyönyörű kép, mely egyszerű keresetlenségével meglep, de egyszersmind könnyekre indít.

Azóta Megváltónk csak Evangéliuma által szól hozzánk, de Evangéliumában megvan örökítve mind-az, ami szükséges ahhoz, hogy az Ő nyomdokain haladhassunk.

A jézusi könyörülő szeretet nemes munkáját valósítják meg azok a Diakonisszák, akik célul tűzik ki, hogy segítsék és ápolják a betegeket és az Evangélium áldásos erejével erősítsék a már végső kétségbeesetteket.

Ilyen nemesclú intézet van Budakeszin, a már sokak előtt ismeretes Tábor Diakonissza Szanatóriumban, melynek odaadó munkás tagjai már elsajátították a jézusi szellemet és zászlójukra írták az általános könyörülő emberszeretetet.

Nézzük csak meg közelebről, miben is áll tulajdonképpen az ő munkájuk és kik azok, akikkel jól cselekszenek?

Ha lemegyünk a Tábor alsó épületeibe, apró gyermekesereg öntudatlan gyermekei bizalommal, vidáman szalad felénk. Köszönnek szépen és elkezdik mesélni a nap eseményeit. Az egyik fut az irká-jáért és megmutatja, amit ép aznap írtak, a másik a könyvet hozza és olvasni szeretne. Egyszerrel mindegyik elmondja azt, ami ujságot éppen tud és ami szívén fekszik. Milyen boldog, őszinte, barátságos gyermekesereg — gondolja magában az ember. Pedig dehogy az! Jön egy roham rájuk és vége a boldogságnak. Szegény, ártatlan gyermekéletének fáját belső féreg rágja, soha ki nem gyógyítható betegség, epilepszia. Semmi vétkük nincs, csak szenvednek önhibájukon kívül. Legyen tehát boldog és hálás az a szülő, kit Isten egészséges gyermekkel áldott meg!

Ha végigmegyünk a gyermekek nappali vagy hálószobáikon, mindenütt a legnagyobb rendet és tisztaságot látjuk. A felügyelők, ápolók és takarítók egyszemélyben a Diakonissza testvérek. A Diakonissza ott mindene a betegnek. Ő kelti fel, mosdatja, fésűli, öltözteti, eteti a rászorultakat. Ő édesíti meg a beteg sokszor keserű perceit, ő vezeti Jézushoz — Istenhez.

Pedig milyen nehéz munka ez! A betegek ugyanis nagyon indulatosak, gyakran elégedetlenek és néha búskomorak. Mindez persze az ideggyengeség természetes folyamata. És a Diakonisszának mégis vidámnak kell lenni, mindegyikhez szeretettel kell beszélni, csitítani, vigasztalni kell őket és nem szabad elfelejteni, hogy ezeket nem lehet az egészséges ember mértékével mérni. Oh, mennyi önmegtágadó, magáról megfeledkező szeretetet kell a Diakonissza testvérek kérni Istentől, hogy elfojtsa a magában forrongó megszokott igazságszolgáltatás követelő parancsszavát, mely azt sürgeti, hogy büntess! Oh, milyen türelmesnek kell a Diakonisszának lenni, hogy elbíri annak a sok, betegsége miatt nyomorék gyermeknek a folytonos követeléseit. És mennyire át kell, hogy hatva legyen a jézusi szellemtől, hogy lehajoljon a földön kínokban fetregő gyermekhez, mint testvérehez, szeretettel. Bizony, a jézusi szellem nélkül ezt a munkát nem tudnák elvégezni.

De az igazi Diakonissza semmitől sem riad vissza és nem számít az emberek dicséretére, elég, ha Isten látja cselekedetét. Ő testvérét látja a betegben, mert így kívánja hitük fejedelme: Jézus Krisztus, Ki maga mondja:

»Amit cselekedtek egygyel az én kicsiny atyámfiai közül, én magammal cselekedtetek!« (Máté 25, 40.)

A TÁBOR-SZANATÓRIUMBAN

Bé régen vágytam, kerestem, vártam
A csendet, békét: gyógyítószerelem,
Amelyben újra megcsendül a lant
És a lelkemben újra hit terem,
Mint gyöngyvirág a holt avar felett,
A szép budai erdő-mélyeken...

Itt valósággá szépült most a vágy:
A Csend, a Béke naphosszat ölel...
Szemembe visszatért a régi fény,
Lelkemben megint Krisztus énekel:
...Múló az Élet, örök a Jóság:
M megbocsájtani és szeretni kell!...

Igy gyógyít, tanít ez a kis Oáz,
A sivatagot mégse feledem:
A kik ott égnek, nyilaznak, tépnek,
Jaj! Valamennyi testvérem nekem,
És úgy szeretném mind ide hozni
S emberré tenni — gyógyult szívemen...
Budakeszi, 1934. IV. 12.

Józsa Rezső.

A legmagasabb adomány

Konferenciái beszéd. Tartotta D. Dr Nuelsen János püspök.

I. Kor. 13, 1—3.

Mi jelenleg Jézus kinszenvedéseinek napjaira készülünk. Ebben a passziói időben Krisztus szenvedésének fénye sugárzik a keresztről. Evégből szeretnék az énekek énekéről beszélni, I. Kor. 13. alapján. A 12. részben Pál apostol a különböző adományokról ír és a végén azt mondja: »Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra.« Nekünk is a leghasznosabb adományokra kell törekedni. Azonban az ajándékok, amelyekről I. Kor. 12-ben ír az apostol, még nem a legmagasabb ajándékok, mert Pál azzal fejezi be ezt a részt: »s én kiválóbb utat mutatok nektek. Tehát van még egy jobb adomány is, mint azok, amikről a 12. részben írt. Vannak különböző ajándékok, pl a beszélőtehetség, a tanítás, a profécia, csodatevő erő, gyógyító képesség, adminisztráció, nyelveken szólás stb. Ezekről az adományokról az apostol nem azt mondja, hogy nem fontosak, hanem azt akarja gyülekezetének megmagyarázni, hogy ezek nem a legnagyobb és legfontosabb ajándékok. Ha szeretet nincs benne, semmit sem érnek. Nagy dolog az, ha angyalok nyelvén szól a prédikátor, ha valaki úgy beszél, hogy még az álmos is felébred és a bűnös felszerken és megtér az Urhoz. Ha úgy tud beszélni, hogy még a legszomorubb ember is megvigasztalódik és a kétségbeesettekbe is új életkedvet önt. Ez egy igen fontos ajándéka Istennek, így sokan megismerhetik Isten akaratát. Az Ur Jézus is így beszélt a néphez, ember és angyali nyelven. A soka-

ság csak úgy csüngött ajkán, megfélekedtek az evésről és az alvásról. A hegyi beszéd mély benyomást hagyott hátra, hatalmas beszéd volt ez, nem untatta hallgatóit, mint valamely tanár, akit csupa kötelességből hallgatnak végig tanítványai. Krisztus beszéde telve volt hatalommal, autoritással. De nem csak a nagy sokasághoz intézett szavai voltak hatalmasak, hanem az egyesekkel való tárgyalása is mély benyomásokat hagyott hátra. A samáriai asszonynak feltárta bűnös életét. Nikodémusnak megmagyarázta az újjászületés fontosságát. A gazdag ifjúnak megmondotta fogyatkozását és így beszélt Ő mindenkivel, szegény és gazdaggal, tudós és tudatlannal. Mindenkinek mondott valamit. Azonban mindennek mi haszna lett volna, ha szeretet nincsen benne? És ezt érezte mindenki, aki Vele érintkezésbe lépett. De Ő a jó szónok, aki ezeket tudott volna lelkesíteni magáért és ügyéért, a keresztre választotta, mert csak szeretet által tudta megváltani az embereket. A szeretet indította őt a beszédre és a szenvedésre egyaránt. Jó és ajánlatos az előkészület a nyilvános beszédre, ha azonban ez nem szeretetből jön, akkor az egész nem ér semmit. Ha jövődöt tudok is mondani és minden titkot és minden tudományt ismerek is, szeretet pedig nincsen bennem, semmi vagyok. Igen fontos dolog az, ha sokat tudunk, úgy hogy sok kérdésre megadhatjuk a kellő feleletet. A mai világ igen sokat akar tudni, minden kérdésre választ adni milyen jó volna. Ha aztán még a túlvilági dolgokra vonatkozólag is tudnánk minden tekintetben felvilágosítással szolgálni, mint pl mi lesz a mennyországban, hogyan és mint lesz a feltámadás, mikor jön a Krisztus ítélni eleveneket és holtakat? Aztán ha mindenkinek megmagyarázhatnánk, hogy miért oly borzasztó a mai helyzet és még sok más. Ha mindezt tudnánk, milyen fenséges volna ez. Nagyon fontos volna az is, ha minden tudományban jártasok volnánk, teszem azt, az Isten igéjének tökéletes ismerete, odahaza volnánk a történelemben és még sok más és fontos tudományban, úgyhogy minden ember bennünket nagyon okosnak tartana, de ha szeretet nem volna bennünk, semmik volnánk. Jézus mindent tudott a mennyen és a földön, a legnagyobb titkokat is, mert úgymond: »Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hozhatjátok.« Ez a Jézus még az emberek gondolatait is tudta, neki nem lehetett X-ből U-t csinálni, Ő a farizeusokat teljesen átlátta és ez a Jézus, ezzel a páratlan tehetséggel, a keresztre feszített magát, mert tudja, hogy nem a tudomány üdvözít, hanem a halálig tartó szeretet.

Kedves prédikátor testvéreim! Tanuljatok és mélyedjete el a tudományokban, azonban ne felejtsetek el, ha mindent tudnátok is, de szeretet nincs bennetek, semmik vagytok. Ha hitem volna és ezáltal adminisztratív szembetűnő dolgokat tudnék véghez vinni pl. kápolnákat építeni tehermentesen, árvaházakat alapítani és még sok más, mint pl. Müller, Fliedner, stb., akik igazán nagyot alkottak. Ezen jóllehet csodálkoznának a népek, azonban szeretet nélkül semmi sem volnék. Jézus olyat vég-

zett, amit senki sem tudott, a tengeren járt, minden betegséget legyőzött, sőt még a halottakat is feltámasztotta. Ha valaki meghalt, vége minden orvosi tudománynak. Jézus a halál felett is győzött, látjuk ezt Lázár, Jairus leánya és a Naini ifjú eseteiből. Az Ő hatalmának határa nem volt és mégis Ő az, aki megengedi, hogy keresztre feszítsék, miért? Mert a halálig akart nekünk szolgálni. Kell, hogy legyen tehetségünk, autoritásunk, lelki és testi ajándékaink, de ha mindez nincs áthatva a szeretettől, akkor minden jelentőségét elveszti.

És ha vagyonomat mind felétem is, ha mindenemet a szegényeknek adnám, és jó magam szűkséget szenvednék, megtagadnám önmagam, ruha, étkezés és fűtés dolgában, szóval mindig szükségben élnék vagy ha egyházamért, vallásos meggyőződéséért bezárnának, kinoznának és végre elégetnének és én ezt mind eltűrném, azonban szeretet nem volna bennem, az egész nem érne semmit. Ő a mi Megváltónk volt a szegények szegénye, mert nem volt hajléka, sem fizetése. Egy pár asszony és ember adományaiából élt. Halála előtt verték, arcába köptek, tövis koszorút nyomtak a fejébe és mindezt irántunk való véghetetlen szeretetből tűrte. Ez egy gyönyörű tükör nekünk prédikátoroknak is. Ugyebár, ha ezt olvassuk Megváltónkról, azt mondjuk, hogy ez értelmünket felülmúlja. Minden oly parányi és szegényes volt, amit eddig tettem. Ha a Krisztus szeretete indít, ha Isten fénye hat át bennünket, akkor tapasztalni is fogjuk az Ő szeretetének hatalmát és akkor a mi életünk is gyümölcsös lesz. Azért igyekezzünk a hasznosabb ajándékokra a szeretetre, arra a szeretetre amelyet Ő mutatott nekünk. Ha szeretettel szolgálunk egymásnak, úgy minden más munkának és tehetségünknek meg lesz az értéke. Ez nem csak a prédikátorokat illeti, hanem mindannyiunknak szól. Ő az Ur minket is meg akar tölteni minden erővel és legfőképpen szeretetével. Legyen ez az óra az, amelyen átadjuk magunkat ennek a szeretetnek.

Jegyezte: Sebele György

A Jugoszláviai Missziói Konferencia kerületeinek és prédikátorainak jegyzéke az 1935-36. évre

- Bácskai egyházmegye:** Mayr Nándor, felügyelő (8), Novi Vrbas, Kralja Petra 149.
 Crvenka, Srbobran: Stahl Lőrinc (4)
 Novi Sad, Beograd: Lichtenberger Vilmos (7)
 Novi Vrbas, Osijek: Mayr Nándor (12)
 Pasicevo, Sekic: Grailing Fülöp (5)
 Sremska Mitrovica: Lichtenberger Vilmos (1)
- Bánati egyházmegye:** Sebele György, felügyelő (8) Petrovgrad, dr Rajsa ul. 13.
 Mramorak: Drumm Adolf (10)
 Senta: Takács Antal (4)
 Stari Becsej: Takács Antal (2)
 Petrovgrad: Sebele György (11) és Lerch Rudolf (2)

Vrsac: Drumm Nándor (4)

Déli egyházmegye: Sebele György, felügyelő (7)

Bitolj: Kalajlievic Krumislav (5)

Murtino, Monospitovo: Krmazovic Kosta (6)

Radoviste: Daskalovic Vladimir (6)

Skoplje és Pristina: Temkovic Pane D. (7)

Strumica és Kolesino: Daskalovic Vladimir (7)

Veljusa: Beöltendő (Bozinovic Mária)

Diakonisszámunka: Simon Lujza, főtestvér

Árvaházi vezetőnő: Gábel Krisztina

Missziói kincstáros: Lichtenberger Vilmos (7)

A »Put Zivota« szerkesztője: Lichtenberger Vilmos (7).

E köszikla pedig a Krisztus volt

I. Kor. 10, 4.

Körülbelül háromezer esztendővel ezelőtt, egy örvendező asszony állott Silóban, az Ur házában. Kezeit imára tárta. Isten meghallgatta kérését és megajándékozta egy gyermekkel. Anna most túláradó szívvel rebeg halát az Urnak és boldogan tesz bizonyosságot, hogy: »Nincsen olyan köszikla, mint a mi Istenünk!« — Ha néhány lappal tovább forgatunk az Irásban, II. Sám. 22, 2-ben azt olvassuk, hogy amikor Dávidot az Ur megszabadította ellenségeinek és Saul kezéből, Dávid így imádkozott: »Az Ur az én kösziklám és kőváram és szabadítóm nekem!« — Ez a hang csendül meg Dávid ajkán a 18. zsoltárban. Aszáf és Ethán zsoltárai is, mint kösziklát emlegetik az Urat. Őt dicsérik ekként és magasztalják. Ha egy hatalmas kösziklára tekintünk, az első pillanatra szinte megdöbben annak ridegsége, keménysége és szinte megvalósulva látjuk azt az általános mondást — hideg, mint egy kő. De vajjon ezt az érzéketlen kőtömböt érti-e az Irás, amikor az Urról, mint szikláról beszél? Anna dicsérete, Dávid szabadulási imája, Aszáf, Ethán a kő ridegségét öntik-e a zsoltár szavaiba? Bizonyosan nem. A kösziklának más tulajdonságai is vannak, amelyeket boldogan ismer fel a zsoltárfő az Urban és dicsőíti Őt. És mi is vizsgáljuk meg a köszikla ezen tulajdonságait, hogy azután örvendezve tesszünk mi is bizonyosságot, mondván, hogy: »E köszikla pedig Krisztus!«

A köszikla szilárd. Lehet rá építeni. Az Ur Jézus maga mondja, hogy aki rá épít, az hasonló a bölcs emberhez, aki sziklára épített. Jöhet az árvíz, az eső, a lelkünk épülete megáll. Aki emberre épít, az könnyen és keserűen csalódhat, aki a vagyonában bíz, egykor be fogja látni, hogy kicsúszik a lába alól. Az utóbbi esztendő határozott bizonyosságait adták annak, hogy csak az Ur az, akire építhetünk, mert Ő megáll most is. Ő biztos menedéke azoknak, akik benne bíznak és elszélesíti azoknak tetemeit, akik ellenünk támadnak. Oroszországban élt egy hívő földbirtokos. Nem félt és nem rettent meg semmitől, mert bizalma az Ur volt, fegyvere pedig az ima. A paraszt felkelésnek

idején az ő házat is meg akarták támadni kóbor csapatok, melyekhez a falu népe is csatlakozott. A kastély személyzete remegve várta a vad alakok támadását és remegtek úrnőjük életéért. De a földbirtokos teljes nyugalommal imádkozott. Sziklára épített. Már a támadók a kastély előtt voltak, amikor hirtelen megállottak, egymásra néztek és lassan visszavonultak. Néhány nap múlva tudta meg a földbirtokos, hogy kastélya fölfegyverzett csapatokkal volt körülvéve, kikről sohasem tudta meg, hogy kik voltak. A köszikla szilárd védelmet nyújt. Az Ur szilárd menedéke azoknak, kik benne bíznak.

A kösziklából fakad a legtisztább forrás. Mózes a sziklára ütött és a zsidónép megmenekült attól, hogy szomjan haljon. Tengerbe hőmpolygó folyások valahol egy sziklából indulnak el. Onnan buggyanak elő, hogy életet adjanak egy egész földrésznek. Sziklából fakad a forrás, melynek hűs vize üdít, erősít, hűsít és gyógyít. Az Ur Jézus, mint ilyen sziklából fakadó forráshoz hív magához mindenkit, aki szomjazik. Elfáradtál az élet útján? Ő fel akar üdíteni. Beleizzadsz a gyötrelembe? Ő lázadat hűsíteni akarja. Oly betegnek, fáradtnak, csüggedtnek érzed magad? Ő gyógyít. Jöjj e sziklához. A belőle fakadó forrás újra életet.

A köszikla magasan van. Felülemelkedik a hétköznapin, a föld porán. Csúcsa a tiszta, üde légkörben fürdik és ragyogva veri vissza a nap sugarait. Az Ur fölött van az emberi kicsinyességeknek, a hétköznapinak. »A ti gondolataitok nem az én gondolataim« — szól az Ur. És valóban, ha Őt dicsőségében látni akarjuk, fel kell hozzá emelkednünk. Meg kell értenünk, hogy ha lélek szerint akarunk járn, élnünk is kell lélek szerint. Ne legyünk kicsinyesek a mi gondolatainkban, mert Ő a mi kösziklánk, Ki mindenek fölé emelkedik és nekünk is kell Őt követnünk. Hányszor kell hallanunk az Urtól, hogy: — Nem gondolsz Isten dolgaira, csak az emberére. — Ha mi a gyengeségeink porában csúszkálunk, soha sem emelkedünk az Urhoz. Egy ácsmester a legbuzgóbb és legfigyelmesebb templombajárók közé tartozott. Egyszer egy barátja beszélt buzgóságáról és csodálkozott, hogy miképpen tud az ács annyi prédikációt hallgatni? A válasz meglepő volt: — Én már megszoktam, hogy még a lelkész beszél, gondolatban megcsinállok egy tetőszerkezetet. Az alatt nyugodtan tudok az ilyenre gondolni és üzleti ügyeimet gondtalanul intézem. Szegény lélek, aki ahelyett, hogy a sziklára emelkedne, arra pillantana, kigyó módjára a földön csúszik.

A szikláról messzire lehet látni és minden fölött eltekinteni. Az örök szikla mindeneken áttekint. Ez az örök szikla szól hozzád: — higgyetek Istenben, higgyetek én bennem — hidd el kedves lélek, hogy mindent a te javadra akar, még ha látszólag ellenkezik is a te emberi természetteddel. Azért légy engedelmes vele szemben. Egy kisvárosi leányiskolában tűz ütött ki. A megrémült leánykák sírva, kétségbeesve, egymást tiporva, jajveszékelve rohantak az ajtóhoz, ablakhoz és próbáltak mene-

külni. Csak egyetlen egy kis leány nem mozdult a helyéről. Mikor a tűz kiütése után nemsokára megjelentek a tűzoltók és behatoltak a terembe, a kis leány akkor is a padban ült. Az egyik tűzoltó felkapta és kivitte. Mikor elmúlt a veszedelem, körülvették a leánykát és kérdezték, hogy ő miért nem menekült? — A helyemen maradtam — felelte —, mert apuka szigorúan megparancsolta, hogy ha az iskolában véletlenül tűz ütne ki, én ne tolatokjak, hanem maradjak nyugodtan ülve, míg a tűzoltók megérkeznek. Ez a legbiztosabb, mert a nagy tüledésben hamarabb érhet valami baj, mint így. Én engedelmeskedtem apuka parancsának. Ő bizonyára tudja, hogy így jó, mert ő tűzoltó. — Hát mennyivel inkább tudja a mindenek fölé emelkedő szikla, az örök Szeretet. Legyen neked valóban sziklád, ki téged irányítani akar.

De ha fel akarsz emelkedni e sziklához, miután a följutás fáradtsággal jár, igen fontos dolog az, hogy megszabadulj minden földitől, minden fölösleges teherrel. Sokszor mennyi akadály van annak, hogy följuhassunk a magasba, a sziklához. Az Ur hányszor akar velünk lenni a Tábor hegyén, de nem tud, mert mi nem akarunk. Fölsleges kőoncok függnek nyakunkon, lenyomnak minket és nem engedik, hogy azt mondhassuk, hogy: — Szemcimet a hegyekre emelem, ahonnan jó az én segítségem. — A gondok, a kényelem, az önféjűség, a lustaság bűnei távol tartanak minket e sziklától. Rázunk le mindent és menjünk Jézushoz! Csak rá építhetünk. Ez a kőszikla, amely megvéd, amelynek árnyékában megpihenhetünk, amelyre örök hajlékot építhetünk, az Ő dicsőségére. S ha miénk e kőszikla, vigyünk másokat is hozzá, az örökkévalóság útján.

I. j.

GYÜLEKEZETEINKBŐL

Temetés Dombóváron

Április 28-án nagy temetésük volt a dombóvári testvéreknek. Schwarcz testvérnek nevelt leánya, Appel Magdolna halt meg 68 éves korában. Mindenki csak Schwarcz nőinek ismerte őt, ki buzgó látogatója volt minden istentiszteletnek. Szeretett testvérünk temetése, kívánságához híven, vasárnapra esett, mely alkalommal százával kísérték el utolsó útjára. A gyászistentiszteletet Schmidt János dombóvári prédikátor tartotta, János, ev. 11, 28. v. alapján: »A Mester itt van és hív tégedet.« Az evangélistikus beszédet az udvarban óriási embertömeg könnyes szemekkel hallgatta. A dombóvári énekharang két szép éneket énekelt. Megható volt, mikor az uccán a nagy emberáradat énekelve indult a temető felé. Könnyes szemmel, de örvendező szívvel énekeltük az úton: »S akkor majd, Jézusom, fedezd be bűnömöt, S általvert szent kezed takarja lelkemet.« Óh, milyen szépen csendült a Jézusról szóló kedves énekünk, a napsütéses vasárnap délutánján!

A katolikus temető szélén kaptunk egy kis helyet drága halottunk számára. A temetőben is már annyi nép várt minket, hogy alig férhettünk a sírlok. A temetés után sokan mondták, hogy még ilyen szép temetést életükben nem láttak. Nékünk is nagy örömünk volt abban, hogy annyi népnek hirdethettük a megfeszített és feltámadott Krisztust. Kedves testvérünk most már az Urnál van és pihen az Ur Jézus kebelén. Hisz olyan sok mindenben meát keresztül az életben. Nagy nyomorúságában találta meg a Mester, ki most magához hívta. Nagypénteken még az Urvácsorával élt és így megerősödve tett bizonyosságot hitéről és az Ur iránti szeretetéről. Halálos órájában még megígérte, hogy várni fog minket a tulsó partokon. — A dombóvári gyülekezet egy kedves, hű lelket veszített benne. Mi a viszontlátás reményében búcsúztunk tőle. Az Ur áldja és vigasztalja meg szeretett hozzátartozóit.

—o—

Keresztelés Dombóváron

Husvét másodnapján kereszteltük meg Kolonits testvérünknek fiúgyermekét. Imádkozva szenteltük oda az Urnak, ki még ma is azt mondja: »Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket, mert övék a mennyeknek országa.« Kis gyülekezetünkben ritka alkalom egy keresztelő és ilyenkor buzgó hívek vesznek részt ez ünnepségen. Soknak könny csillant a szemében a meghatottságtól. Az Ur áldjon meg szülőt és gyermeket egyaránt.

—o—

Tagfelvétel Dombóváron

Nagypénteken, a böjtölés és imádkozás napján, tagfelvételünk volt. Négy tagot vettünk fel próbára, kettőt Szakályból és kettőt Dombóvárról. Az Ur áldja meg és erősítse meg az új testvéreket.

—o—

Esküvő Dombóváron

Husvét másodnapján szép és megható esküvője volt a dombóvári gyülekezetnek. Győrvári Márton Ferenc és Tóth Terus tartották meg egybekelésüket. Győrvári testvérünk még két évvel ezelőtt nem álmodott ilyen boldogságról. A mi drága Udvozítónk a bűnnek posványából mentette meg testvérünket. Mikor másfél évvel ezelőtt jött először gyülekezetünkbe, mi sem gondoltuk volna, hogy mire képes az isteni kegyelem. Megható volt; amikor szép fekete ruhában a menyasszony oldalán lépett be esküvője napján az imaterembe. Az imatermünk zsúfolásig megtelt hallgatókkal, kik könnyes szemmel nézték e nagy csodát, hogy Jézus a bűnöst hogyan formálja át. Mivel szegény testvéreink árvák, ezért a gyülekezet helyettesítette az apát és az anyát (Márk 10, 29.). Az esketést Schmidt János prédikátor tartotta, amely alkalommal a II. Kor. 13, 11. v. alapján szólt az új párhoz. Valóban sírva örültünk ezen a napon. Este szeretetvendégség volt a gyülekezeti termünkben, amely alkalommal szavaltok és énekszámok hangzottak el. A késő órákban ért véget a szép menyegzői ünnepély. Isten áldása legyen a fiatal páron.

Liebstockl Jenőné †

Május 9-én este fél 8 órakor Kispesten elhunyt Liebstockl Jenőné. Hosszu szenvedése előkészítette k. családját, hogy búcsút tudjon venni az édes anyától és a szeretett hitvestől.

Liebstockl Jenőné, szül. Lichtl Elza 1895. aug. 25-én született Charkovban, Oroszországban. Nyolc éves korában került Magyarországra, ahol is a Protestáns Árvaházban nevelték fel. Onnan járt iskolába és elvégezte a kereskedelmi tanfolyamot. Ezután Turkevére került, ahol egy gyermekotthonban, mint felügyelő nő működött. 1916 június 17-én házasságra lépett Liebstockl Jenővel, aki abban az időben az államrendőrségnél tevékenykedett. 1926-ban Liebstockl Jenő testvérünk misszióknak szolgálatába lépett, ami az ő kedves neijének új örömet, de új küzdelmet is hozott. Mint prédikátor felesége, minden alkalmat felhasználta, hogy szegény embertársain segítsen. Betegségében mindig arra gondolt, hogyan tudjon valakit a jó Atyához vezetni. Betegsége idején ismételtelen feküdt a Tábór Szanatóriumában, ahol is a diakonissza testvérek önfeláldozóan ápolták. A legutolsó időben is állandóan volt mellette egy diakonissza testvér, aki megkönnyíteni törekedett súlyos helyzetét. Itt említjük meg, hogy úgy dr. Hajnal főorvos, mint dr. Ziegler Zsófia orvoskisasszony is hűségesen állottak a sokat szenvedő testvérünk rendelkezésére. Ezért nekik köszönetet mondunk e helyen is.

Liebstockl Jenő testvérünk még néhány héttel halála előtt is arra gondolt, hogy felépül és egész erejét a kispesti munka szolgálatába állítja. Az volt a vágya, hogy hűséges biznyságtétellel majdan a kispesti imaterembe hoz lelkeket, akik azután az ige hatása alatt életüket az Urnak fogják átadni. Mindez sajnos, nem teljesülhetett, az Ur tudja miért. Ő most ott van azok között, akik nagy nyomorúságból mentek át, hogy az Urat dicsérjék a Bárány vérében megfehéřített ruhában.

A temetés Kispessten május 12-én, vasárnap délután 3 órakor volt. A temető halottasháza előtt e sorok írója szolgált, Jel. 7, 13—17 alapján. A temetőben búcsúzó szavakat mondtak még Hecker Adám budapesti prédikátor, dr. Barta Bernát és az asszonyok nevében Bertáné testvér. A kispesti baptista énekkar egy igen szép énekkel vett búcsút drága halottunktól.

Gyászoló férjén kívül hátrahagyott négy gyermeket. A legkisebb még nincsen három esztendő. Őszinte részvétellel osztozunk Liebstockl Jenő testvérünk fájdalmában és kívánunk neki szívből az Urtól vigasztalást.

»Boldogok, akik az Urban halnak meg, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket.«

HIREK

A »Békeharang« szerkesztését a jelen számmal újra átvettem. Ez már a negyedik alkalom, amikor felelősséget vállalok a Békeharangért. Huszonöt év előtt indítottuk el e kis lapot Isten segítségével és azóta nehéz időkön át megmaradt hűségesen Jézus zászlaja alatt. Volt idő, amikor megszállt területen jelent meg és onnan jutott el ide. Volt olyan idő is, amikor párhuzamosan megjelent itthon is, a megszállt területen is. A »Békeharang« nem csupán egy vallásos lap akar lenni, hanem biznyságot akar tenni az élő Údvöztőről és útmutató akar lenni Hozzá, aki egyedül tudja megelégedéssel betölteni szívünket. Jézus nélkül nincsen értéke, sem értelme életünknek. Ezért kell, hogy Őhozza irányítsuk lépéseinket mindenkor.

Most, amikor újra felveszem e munkát, van egy kérésem a kedves olvasóhoz és a kedves munkatársaimhoz is. Valamely munka csak akkor fogja érdeklődésünket lekötni tartósan, ha abban magunk is részt veszünk. A k. olvasó ne elégedjék meg sohasem azzal, hogy a havonta megjelenő lapot elolvassa. Ha talál abban valami figyelemre érdemeset, közölje azt barátaival, ismerőseivel vagy testvéreivel. Talán egy ilyen alkalmat felhasználhat arra, hogy új előfizetőket gyűjt rokonai vagy ismerősei körében. A kedves munkatársaimnak ezenfelül még azt is szeretném mondani, hogy számukra a »Békeharang« csak akkor marad állandóan értékes és érdekes, ha annak megjelenésében tevékeny részt vesznek. Vannak olyanok, akik soha egy szót nem írnak a »Békeharangba«. Nem csoda, ha idővel nem érdeklí őket e kis lap és másfelé fordulnak. Irjanak minél gyakrabban és minél többet a »Békeharangba« és kis lapunk gyarapodni fog tartalmilag, de előfizetőinek tábora is erősödni fog.

—0—

Szeptember 22-én Freudenstadtban a Feketerdőben kezdődik meg a központi püspöki kerületünknek konferenciája. Erre a gyűlésre Németország öt évi konferenciája, a svájci évi konferencia, az osztrák és a magyar missziói konferenciák küldik el delegátusait. Ugy prédikátorok, mint a gyülekezet soraiból megválasztott testvérek lehetnek delegátusok. Őket az évi konferencia jelöli ki. A mi misszióinkat egy prédikátor és egy gyülekezeti tag fogja képviselni. Egyik legfontosabb tárgya ennek a konferenciának lesz a püspöki kérdés. Emlékezzünk meg könyörgéseinkben erről a fontos gyűlésről is.

A IX. Keresztyén Szövetségi Világkonferencia előkészületeiről. Paavo Attila híres finn énekes is jön a finn delegációval és fogja gyönyörködtetni énekével a konferencia résztvevőit. Délafrikából már eddig is 20 résztvevő érkezését jelentették, a szervezés még tovább folyik, úgyhogy ebből a messzi világrészből is tekintélyes csapat jön a világkon-

ferenciára. A németországi jelentkezés már jóval felül van a 100-on. Kedves levelet küldött a Világ-szövetség alapítójának, dr. Clark Ferencnek 84 éves özvegye, aki ha maga nem vehet részt a világkonferencián, úgy kívánja magát képviseltetni, hogy egy Libanon-hegyi és egy Názáret-i kiküldött utiköltségét megfizeti. Amerikából Lynwood Westinghouse Kyles híres néger püspök érkezését is jelezték. Jelentkezések jöttek még Norvégiából, Litvániából is. A budapesti rendezőség több ezer példányban kiadott egy méter-íves Magyarországot, a magyar protestantizmust és Budapestet ismertető füzetet és ezt szétküldte a világ minden részébe, úgyszintén angol és német felirattal a világkonferencia már ismert szép plakátját. A világkonferenciai bélyegek és levelezőlapok a plakát rajzával és stenciben készen vannak és kaphatók. A bélyek darabonként 6 fillér, a levelezőlap darabonként 12 fillérért, a konferencia irodájában Budapest, VIII., Gyulai Pál ucca 9. A budapesti CE világkonferenciára ajánlatos mennél hamarabb jelentkezni. A részvételi díj 10 pengő, melyért a kisebb igényű magyar résztvevők tömegszálláson ingyen szállást kapnak és minden résztvevő megkapja a konferencia programját és énekeskönyvet. 33 %-os vasúti kedvezményrel utazhatnak a világkonferencia résztvevői. A talán soknak tetsző részvételi díj az igen nagy rendezési költségek részbeni fedezésére szolgál. Jelentkezések a következő címre küldendők: CE. Világkonferencia Iroda, Budapest, VIII., Gyulai Pál ucca 9.

A Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége május hó 8-10-ig tartotta meg Budapesten, a József uccai imateremben országos értekezletét. A különböző felekezetek képviselői május 7-én este jelentek meg, hogy átadják a konferenciának jókívánataikat.

Sokan ismerték a budakeszi-i »Tábor«-ban Balg nénit vagy Ómamát. Ezeknek jelentjük, hogy máj. 1-én d. e. majdnem 82 esztendőskorában jobb hazába költözött. Az utóbbi években sokat szenvedett, mert állandóan ágyban kellett maradnia. A diakonissza testvérek hűséges ápolása megkönnyítette egyhangú életét. Hűséges szolgáló leánya volt az Urnak és amíg dolgozni tudott, szorgalmasan segítette a »Tábor« konyháján. Több, mint tíz évet töltött velünk. Emléke körünkben áldott fog maradni.

»Égi Posta« cím alatt új lap indult meg Bretz Vilmos szerkesztésében. Így hazánkban is van a postásoknak külön időszaki vallásos lapjuk a lelki élet és kapcsolat ápolására és fejlesztésére. Szívvel kívánjuk ez új munkára is Isten gazdag áldását!

Az évi konferenciánk dr. Szalós Artúrnak, aki néhány éven át önzetlenül végezte a szerkesztői teendőket, köszönetet szavazott szép munkájáért. A püspök úr sem látta szívesen, hogy e munkát többé nem Szalós testvér végezi, de méltányolta okait, amiért e munkáért tovább felelős lenni nem akart. Nagyon örvendünk azonban, hogy Szalós testvér a jövőben is buzgón kívánja támogatni lapunkat áldott cikkeivel.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Elődömtől átvettem egy kéziratot, amelyben annak szerzője a diakonissza munkáról ír igen szépen és meleg hangon, de amelyet nem írt alá. Így nem tudhatjuk, legfeljebb sejtethetjük, hogy ki volt oly szíves e kedves sorokat megírni. Kérjük a tisztelt cikkírókat, már a rend kedvéért is, hogy nevüket és címüket velünk közölni minden esetben szívesek legyenek. Ha a cikk alá nem kívánják odaírni nevüket, nem baj, de kérjük, hogy a szerkesztőséggel mindig közöljék azt. Így kérjük a fenti cikk íróját is, hogy utólag is szíveskedjék közölni velünk nevét. Szívességéért köszönetet mondunk.

A kispesti szíves olvasóinkat kérjük, hogy velünk olyan címeket közöljenek, amelyekre a Békeharangból mutatványszámot küldhetnénk. Egyben arra is felhívjuk szíves figyelmüket, hogy e sorok írója minden vasárnap délután 5 órakor prédikál és minden szerdán este fél nyolckor Bibliát magyaráz Nagy Sándor ucca 22 szám alatti imateremben. Jézus mondja, hogy jelen van ott, ahol ketten vagy hárman az Ő nevében vannak együtt. Erre az ígéretre építsünk, ha az ígértetés helyét látogatjuk.

A kedves munkatársaimat kérem szeretettel, hogy kézírataikat lehetőleg minden hónap 10-ig szíveskedjenek hozzánk beküldeni. Így lehetséges lesz a lapot pontosan minden hó elsejére az olvasók kezébe adni. Ugyanezt kérem azokról is, akik alkalmilag írnak kisebb-nagyobb cikket vagy hírt valahonnan. A hó tizedikén túl hozzánk érkező cikkeket a következő hónapban már nem közölhetjük, csak egy egész havi késéssel.

A napokban kritizálta valaki előttem a Békeharangot. Kifogásolta, hogy többnyire igen hosszú cikkek vannak benne. Kérem a k. munkatársaimat, hogy rövid cikkeket küldjenek. A k. olvasókat pedig kérem, hogy szíves észrevételeiket és kívánságait velem közöljék. Így együttes erővel fogunk munkálkodni sokak örömére és javára.

Az Evangéliumi könyvkereskedésben (Budapest, VI., Felső Erdősor 5.) mindennemű papírárut és minden jó könyvet megvásárolhat a Békeharangra való hivatkozással 10 % engedménnyel.

Budapesten minden csütörtökön este fél 8 órakor bibliamagyarázatot, minden vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor prédikációt tartunk.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet. Budapest, VI., Felső Erdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős

Tessényi-Jakob János.

Budapest, VI., Felső Erdősor 5. III. 28.

Nyomta: Faragó Imre könyvnyomdája Kispeszt, Üllői út 85 szám. Telefon: 46-9-41.